

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

**Możemy wkroczyć w nowe ożywienie,
docierając na najwyższy szczyt boskiego objawienia,
prowadząc życie Boga-człowieka i uczestnicząc
w Chrystusowej niebiańskiej posłudze pasienia Jego stada według Boga.**

**Najwyższy szczyt boskiego objawienia danego nam przez Boga
to objawienie o wiecznej Bożej ekonomii,
czyli o tym, że Bóg stał się człowiekiem, a człowiek staje się Bogiem.**

**Musimy współpracować z niebiańską posługą Chrystusa
służącą pasieniu kościoła Boga jako Jego stada,
by zbudować Ciało Chrystusa i wprowadzić nowe ożywienie.**

**Jeśli mamy paść według Boga, musimy stać się z Nim jedno,
być Nim ukonstytuowani, żyć Go, wyrażać, reprezentować i Nim usługiwać.**

Poselstwo pierwsze

Współpracować z Panem, aby wprowadzić nowe ożywienie, które zakończy ten wiek

Wersety biblijne: Ha 3:2; Dz 26:19, 22; Mt 14:19, 22–23; Flp 1:19–22, 25; J 21:15–17.

- I. Wśród Bożych wybrańców zawsze obecne było dążenie do ożywienia – Ha 3:2; Oz 6:2; Rz 8:20–22; Ps 119:25, 50, 107, 154; J 6:57, 63; 2 Kor 3:3, 6.**
- II. Możemy wkroczyć w nowe ożywienie, docierając na najwyższy szczyt boskiego objawienia, które dał nam Bóg – objawienia wiecznej Bożej ekonomii (1 Tm 1:3–4; 1 Kor 9:17; Dz 26:19, 22); to wielka odpowiedź na wielkie pytanie dotyczące Bożego zamysłu związanego ze stworzeniem człowieka i Bożym postępowaniem z wybranym ludem (Rdz 1:26; Hi 10:13; por. Ef 3:9):**
 - A. Tajemnica ukryta w Bożym sercu to wieczna ekonomia Boga (1:10; 3:9; 1 Tm 1:4), która jest Jego wiecznym zamiarem i pragnieniem Jego serca, by jako Ojciec w Synu przez Ducha udzielać się w swojej Boskiej Trójcy swemu wybranemu ludowi i stać się w ten sposób jego życiem i naturą, aby jako Jego powielenie mógł on być taki sam jak On (Rz 8:29; 1 J 3:2) i stać się organizmem, Ciałem Chrystusa, będącym nowym człowiekiem (Ef 2:15–16), ze względu na Bożą pełnię, Boży wyraz (1:22–23, 3:19), co znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie (Obj 21:2 – 22:5).
 - B. Bóg, który staje się człowiekiem, aby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, by wytworzyć i zbudować Ciało Chrystusa w celu zwieńczenia Nowej Jerozolimy, to esencja całej Biblii, „diament” w „pudełku” Biblii, wieczna Boża ekonomia – Rdz 1:26; J 12:24; Rz 8:29:
 1. Bóg stał się człowiekiem poprzez wcielenie dzięki temu, że uczestniczył w ludzkim człowieczeństwie; człowiek staje się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie poprzez przeobrażenie dzięki temu, że uczestniczy w Bożej boskości – J 1:14; 2 Kor 3:18; Kol 3:4; 2 P 1:4; Flp 2:5; Rz 8:29; Hbr 2:10; Ef 1:5; Rz 8:19; 1 J 3:2; J 1:12–13.
 2. Ta bosko-ludzka historia miłosa stanowi temat całej Biblii, zawartość Bożej ekonomii i sekret całego wszechświata – Pnp 1:1; 6:13; por. Ha 1:1; 2:4; Rz 1:17:
 - a. Chrystus jest boski i ludzki, a ta, która Go kocha i która została przeobrażona – ludzka i boska; są oni tacy sami w życiu i naturze i doskonale do siebie pasują.
 - b. Trójjedyny Bóg, zwieńczony, by być Mężem, oraz trójczęściowy człowiek, przeobrażony, by być oblubienicą, mają stać się jedną parą, zbiorowym, wielkim Bogiem-człowiekiem – Obj 21:2, 9; 22:17a.
 - C. Centralnym objawieniem dotyczącym Boga i Pańskiego odzyskiwania jest to, że Bóg staje się ciałem (J 1:1, 14), ciało – życiodajnym Duchem, a życiodajny Duch (1 Kor 15:45b) – siedmiokrotnie wzmocnionym Duchem (Obj 1:4; 3:1; 4:5; 5:6), by zbudować kościół (Mt 16:18), który staje się Ciałem Chrystusa (Ef 4:15–16) i wieńczy Nową Jerozolimę (Obj 21:2, 9; 22:17a; por. Rdz 2:22; J 19:34).
 - D. Bóg i człowiek staną się jedną całością, będącą zespoleniem boskości z człowieczeństwem, która znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, stanowiącej zakończenie całej Biblii – Obj 21:3, 22, 2, 9; por. Kpł 2:4–5; Ps 92:11.
 - E. „Mam nadzieję, że święci we wszystkich kościołach na całej ziemi, a zwłaszcza współpracownicy i starsi, ujrzą to objawienie, a następnie powstaną, by modlić się, aby Bóg dał nam nowe ożywienie – ożywienie, jakiego historia jeszcze nigdy dotąd nie odnotowała” – *Life-study of 1 and 2 Chronicles*, s. 15.
- III. Jeśli będziemy praktykowali życie Boga-człowieka, które jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, samoistnie powstanie zbiorowy wzorzec – wzorcowe życie codzienne w Bożej ekonomii; wzorzec ten będzie największym ożywieniem w historii kościoła i sprowadzi Pana – Ps 48:3 i przyp. 1; Obj 3:12, 21:**

- A. Bóg potrzebuje, aby dzięki Jego łasce i przez wysoki szczyt boskiego objawienia wzbudzony został zbiorowy lud, który będzie prowadził życie zgodne z tym objawieniem; ożywienie to praktyka, praktyczność wizji, którą ujrzeliśmy.
- B. Naśladowcy Chrystusa (Mt 5:1; 28:19) byli czynieni uczniami za pośrednictwem ludzkiego życia, jakie Chrystus prowadził na ziemi, stanowiącego wzorzec Boga-człowieka i polegającego na tym, że żył On Boga, zapierając się samego siebie w swoim człowieczeństwie (J 5:19, 30), co radykalnie odmieniło ich wyobrażenie na temat człowieka (Flp 3:10; 1:21a).
- C. Nasze życie powinno być kopią, powieleniem, wzorca, jakim było życie Chrystusa, pierwszego Boga-człowieka – 1 P 2:21; Mt 11:28–29; Ef 4:20–21; J 17:4; 5:17; Flp 1:19–22, 25.
- D. Duch życia i rzeczywistości tchnięty w uczniów miał wprowadzić ich w całą rzeczywistość tego, co obserwowali oni u Pana, gdy przebywali z Nim przez trzy i pół roku – J 16:13; 20:22:
1. Na początku posługi pierwszego Boga-człowieka został On ochrzczony, by wypełnić całą sprawiedliwość, uznając w ten sposób, że według swego ciała (swego człowieczeństwa – 1:14; Rz 1:3; 8:3) nie nadawał się na nic poza śmiercią i pogrzebaniem (Mt 3:15–17).
 2. Szkolił On swoich uczniów, by uczyli się od Niego (11:29), za pomocą cudu nakarmienia pięciu tysięcy ludzi pięcioma chlebami i dwiema rybami; to, że „spojrzał w niebo”, by pobłogosławić pięć chlebów i dwie ryby (14:19), wskazuje, iż zdawał sobie sprawę, że źródłem błogosławieństwa nie był On, Posłany, lecz Ojciec, Posyłający (J 10:30; 5:19, 30; 7:6, 8, 18).
 3. Pan nie pozostał wraz z tłumami w atmosferze cudu, lecz oddalił się od nich, by być z Ojcem na osobności na górze w modlitwie – Mt 14:22–23; Łk 6:12.
 4. Pan prowadził życie kontaktowania się z Bogiem (Mk 1:35; Łk 5:16; 6:12; 9:28; Hbr 7:25), żyjąc nieustannie w Jego obecności (Dz 10:38c; J 8:29; 16:32), oraz kontaktowania się z ludźmi, usługując im Bogiem, by wprowadzić ich w jubileusz Jego nowotestamentowej ekonomii (Łk 4:18–19; Hbr 8:2; por. Rdz 14:18; Dz 6:4).
 5. Był człowiekiem, w którym szatan, władca tego świata, nie miał nic (żadnej podstawy, żadnej szansy, żadnej nadziei ani możliwości w niczym) – J 14, 30b, por. w. 20; 2 Kor 12:2a; Kol 1:27; 2 Tm 4:22; J 3:6b; 4:23–24; 1 J 5:4, 18.
- E. Jedynym sposobem na to, by prowadzić życia Boga-człowieka według Pańskiego wzorca, jest kierowanie całej naszej istoty na zespolonego ducha oraz postępowanie, życie i istnienie według niego – Rz 8:2, 4, 10, 6, 11, 16; 1 Kor 6:17; Rz 10:12; Ga 5:25; Ef 6:17–18; 1 Tes 5:16–20; 1 Tm 4:6–7; 2 Tm 1:6–7.
- F. „Wszyscy powinniśmy ogłosić, że chcemy prowadzić życie Boga-człowieka. W końcu Bóg-ludzie staną się triumfatorami, zwycięzcami, Syjonem w obrębie Jerozolimy. Sprowadzi to nowe ożywienie, jakiego w historii jeszcze nigdy dotąd nie widziano, co zakończy ten wiek” – *Life-study of 1 and 2 Chronicles*, s. 28.

IV. Możemy wkroczyć w nowe ożywienie, uczestnicząc w niebiańskiej posłudze Chrystusa, by karmić Jego baranki i paść Jego owce w trosce o Boże stado, czyli kościół, którego wynikiem jest Ciało Chrystusa; na tym polega inkorporacja posługi apostołowskiej z niebiańską posługą Chrystusa – J 21:15–17; 1 P 2:25; 5:1–4; Hbr 13:20–21; Obj 1:12–13:

- A. Musimy paść ludzi zgodnie ze wzorem, jaki dał nam Pan Jezus w swojej posłudze, by zrealizować wieczną Bożą ekonomię – Mt 9:36; J 10:11; Hbr 13:20; 1 P 5:4:
1. Zawartością całej nowotestamentowej ekonomii Boga w Jego pełnym zbawieniu jest Chrystus jako Syn Człowieczy, który pielęgnuje nas przez to, że odkupuje nas od grzechu, dokonując w ten sposób prawnego odkupienia poprzez swoją śmierć (1 Tm 1:15; Ef 1:7), oraz Chrystus jako Syn Boży, który nas karmi, by udzielić nam obficie boskiego życia, dokonując w ten sposób swego organicznego zbawienia w swoim zmartwychwstaniu (J 10:10; 1 Kor 15:45b; Ef 5:29).

2. Powodem nieprzynoszenia przez nas owocu jest to, że nie mamy kochającego i przebacającego serca Ojca oraz pasącego i poszukującego ducha Zbawiciela — Łk 15:1–24.
 3. Musimy pielęgnować ludzi (uszcześliwiać ich i sprawiać, by czuli się przyjemnie i wygodnie) w człowieczeństwie Jezusa (Mt 9:10; Łk 7:34); musimy karmić ich (posilać ich wszechzawierającym Chrystusem w Jego posłudze na trzech etapach) w boskości Chrystusa (Mt 24:45–47).
 4. Chrystus musiał przejść przez Samarię, celowo skręcając do Sychar, by zdobyć jedną niemoralną kobietę, pielęgnując ją przez to, że poprosił ją, aby dała Mu coś do picia, by w ten sposób nakarmić ją płynącym Trójjedynym Bogiem jako rzeką wody życia — J 4:3–14; Obj 22:1.
 5. Jako Ten, który nie miał grzechu, nie potępił cudzołożnej kobiety, lecz otoczył ją pielęgnującą troską, by odpuścić jej grzechy w aspekcie prawnym i wyzwolić ją od grzechów w aspekcie organicznym (J 8:1–11, 32, 36); znamienne jest również to, że pierwszym człowiekiem zbawionym przez Chrystusa dzięki Jego ukrzyżowaniu był skazany na śmierć bandyta (Łk 23:42–43).
 6. Pan udał się do Jerycha tylko po to, by odwiedzić i pozyskać jedną osobę — przełożonego poborców podatkowych, a Jego nauczanie było pasieniem (19:1–10); pielęgnował również rodziców, kładąc ręce na ich dzieci (Mt 19:13–15).
- B. Musimy paść innych według wzoru, jaki dał nam apostoł Paweł, który pasł świętych jak karmiąca matka i nawołujący ojciec, by w ten sposób troszczyć się o Boże stado — 1 Tes 2:7–8, 11–12; 1 Tm 1:16; Dz 20:28:
1. Paweł pasł świętych w Efezie, nauczając ich „publicznie oraz po domach” (w. 20) i nawiązując do każdego świętego ze łzami przez trzy lata (w. 31, 19), oznajmiając im całe postanowienie Boga (w. 27).
 2. Apostoł miał głęboką troskę o wierzących (2 Kor 7:2–7; Flm 7, 12) i zniżał się do poziomu słabych, by ich pozyskać (2 Kor 11:28–29; 1 Kor 9:22; por. Mt 12:20).
 3. Był gotów wydać wszystko, co miał — w odniesieniu do swego majątku — jak również wszystko, czym był — w odniesieniu do jego istoty — ze względu na świętych (2 Kor 12:15); był ofiarą napoju, będąc jedno z Chrystusem jako wytwórcą wina i składając siebie w ofierze, by inni mogli radować się Chrystusem (Flp 2:17; Sdz 9:13; Ef 3:2).
 4. Postępował według Ducha, by uszanować Boga, dzięki czemu mógł usługiwać Duchem, by uszanować człowieka — 2 Kor 3:3, 6, 8; Ga 5:16, 25; Sdz 9:9.
 5. W swoim nauczaniu Paweł wskazał, że kościół jest domem, w którym wychowuje się ludzi, szpitalem, w którym się ich leczy i przywraca do zdrowia, a także szkołą, w której się ich naucza i buduje — Ef 2:19; 1 Tes 5:14; 1 Kor 14:31.
 6. Apostoł objawił, że miłość jest przeznaczoną drogą do tego, byśmy byli czymś i czynili coś dla budowania Ciała Chrystusa — 8:1; 12:31; 13:4–8a; Ef 1:4; 3:17; 4:2, 15–16; 5:2; 6:24; Obj 2:4–5; Kol 1:18b; 1 Tes 1:3.
- C. „Mam nadzieję, że przez przyjęcie przez nas tego brzemienia dotyczącego pasienia nastąpi wśród nas prawdziwe ożywienie. Jeśli wszystkie kościoły przyjmą to nauczanie, by uczestniczyć we wspólnym Chrystusowym pasieniu, w odzyskiwaniu nastąpi wielkie ożywienie” — *The Vital Groups*, w: *The Collected Works of Witness Lee, 1994–1997*, t. 5, s. 92.